

MESTRE DE CAPÇALERA

Escrits essencials d'educació

A càrrec de Toni Giménez i Fajardo

En defensa dels professionals docents

En educació, tothom pressuposa que en sap i una àmplia majoria de persones, a més a més, creuen que ho fan de manera correcta, sense posar-ho en dubte. Encara que haguem viscut en moltes cases diferents i siguem uns apassionats de l'arquitectura unifamiliar, ens sentiríem capaços de fer d'arquitectes? Per molt que coneguem el nostre cos i quins són els remeis i menjars que ens senten millor i quins no, ens atreviríem a fer de metge? Per molt que haguem reflexionat sobre la justícia i que tothom et digui que acostumes a ser una persona justa, faries de jutge en un jutjat? En canvi, sobre educació tothom se sent capaç de parlar, fins i tot persones que no tenen fills donen consells als qui en tenen. Tan popular és l'educació que no necessita legitimació? Aquest fet fa que mestres professionals tinguin menys consideració social? Quan l'escola se centrava en l'infant, al mestre se li reconeixia l'autoritat, se li tenia respecte, un respecte que fins i tot ratllava sovint la por i la temença. D'ençà que l'infant n'esdevé el centre, la comença a perdre fins arribar a l'actualitat en què se'l posa constantment en qüestió. Qualsevol mare o pare va directament a direcció a queixar-se d'un mestre fins i tot abans d'haver parlat amb ell; hi ha mares i pares que en una entrevista amb la mestra estan a la que salta si es diu alguna cosa negativa dels seus fills, alguns dels quals semblen com "intocables". Un sector de mestres tenen por als pares i la professió de mestre ha esdevingut capdavantera de les baixes laborals per depressió i malestar emocional. Què ha succeït? Com podem millorar i canviar aquesta situació de desconsideració? Es demanda que les famílies s'impliquin molt a l'escola... les que ho fan, tal vegada ho fan massa? No hem sabut posar els límits del que és estrictament educatiu, professionalment parlant? No hi ha "ampes" ni "afes" en la consulta d'un pediatre, oi? I, sovint (al meu entendre, massa sovint) els consells d'un pediatre, a part de no posar-se en dubte, són més seguits que els consells d'una mestra i això que ni la formació acadèmica ni la professió de pediatre tenen per què entrar en terreny pedagògic; un pediatre és un professional de la medecina aplicada als infants i adolescents, res més.

També reconec que un gran gruix de professionals del cos de mestres no han fet res per evitar alguns d'aquests aspectes i fins i tot, en algunes situacions, prefereixen bandejar aquest tema i no enfrontar-se amb ningú. No es tracte d'enfrontar-se ni d'amagar el cap sota l'ala, sinó de defensar la pròpia professió perquè, malauradament, un gran sector de la societat no ha fet l'esforç de comprendre-la, de veure que les mares i els pares deleguen els seus fills i filles a l'escola i qui delega, com a mínim, ha de respectar i acatar l'acció del delegat, mentre aquesta no vagi mai en contra dels infants, no pas posar-la en dubte, malfiar-se'n o maldir. Si la posem en dubte, com és que gosem delegar els nostres fills a l'escola? Ningú amb seny faria una cosa així. O és que considerem que l'escola és tan sols un "*pàrquing*" de criatures?

Abril 2026.

Trobareu els articles anteriors a l'apartat [Articles](#) de la meva pàgina web.